

LIST PASTERSKI na I Niedzielę Adwentu 2017 r.

W pierwszą niedzielę Adwentu Słowo Boże wzywa nas do czuwania. Nie chodzi tu jednak o całodobową czujność, jaka cechuje stróżów, strażaków czy różnego rodzaju służby porządkowe. Czuwanie w sensie religijnym to rozumne i konsekwentne wyciąganie wniosków z analizy znaków czasu, które towarzyszą życiu człowieka. Refleksja nad losami ludzkości oraz obserwacja życia codziennego przekonuje nas przede wszystkim o kruchości i znikomości ziemskiego życia, które jest bardzo niepewne wobec żywiołów tego świata. Dzisiejszy fragment Ewangelii przypomina wydarzenie potopu, który przyszedł niespodziewanie dla większości ludzi. Wyjątkiem był Noe, którego kataklizm nie dotknął, ponieważ na ten tragiczny dzień był przygotowany. Swoją gotowość zawdzięczał szlachetnemu życiu, zgodnemu z wiarą w Jedyne Boga oraz otwartości serca na Jego orędzie. Potop stał się tragicznym końcem dla tych, którzy prowadzili bezrefleksyjne życie i nie zwracali uwagi na znaki czasu. Nie używali rozumu, który pomógłby im przygotować się na ten dzień.

Rozum, oparty w sposób pewny na wierze i zaufaniu Jedyneemu Bogu, może w znaczący sposób pomóc przygotować się nie tyle na dotykające nas kataklizmy, ale na coś o wiele ważniejszego, czyli na przyjście Syna Człowieczego. Wydarzenie to było zapowiadane przez Objawienie Boże już w Starym Testamencie, szczególnie w księdze proroka Daniela (rozdz. 7). Proroctwa o przyjściu Mesjasza dotyczyły jednak nie tylko tajemnicy Wcielenia, a więc ziemskiego życia Nauczyciela z Nazaretu. Jezus, podczas swojej ziemskiej działalności wielokrotnie przygotowywał uczniów do swego odejścia do Ojca, ale jednocześnie zapewniał, że powróci powtórnie. Tym razem będzie to przyjście niespodziewane, zaskakujące niczym pojawienie się złodzieja w domu. W oczekiwaniu na powtórne przyjście Chrystusa, postawa gotowości jest kluczowa. Uczmy się od Noego konsekwencji i bezkompromisowego zaufania Panu Bogu. Zaufanie to, podobnie jak za czasów Noego, może być odbierane przez postronnych obserwatorów ze zdziwieniem, zgorszeniem, niezrozumieniem, a niekiedy wrogością. Nas jednak motywować ma wyłącznie zapowiedź nieuchronnego przyjścia Syna Człowieczego - Jezusa Chrystusa. I na to przyjście musimy być dobrze przygotowani.

Czas Adwentu jest okazją do wspominania i uobecniania pierwszego przyjścia Syna Człowieczego, które dokonało się w tajemnicy Wcielenia. Będziemy przeżywać te wydarzenia obchodząc Święta Bożego Narodzenia. Ale istotną rolę Adwentu jest również otwarcie serca i wzmożone przygotowania na powtórne przyjście Jezusa Chrystusa na końcu czasów. To oznacza ciągłą gotowość na przyjęcie Chrystusa już teraz, w czasie naszego ziemskiego życia. On przychodzi przecież codziennie w swoim Słowie i w Sakramentach Świętych. Jest obecny w tajemnicy Kościoła i w drugim człowieku – moim bliźnim. W adwentowym oczekiwaniu nie poprzestawajmy więc tylko na zewnętrznych przygotowaniach do nadchodzącej Uroczystości Narodzenia Pańskiego. Niechaj adwentowym, jakże wzruszającym dniami, a potem obchodom świąt Bożego Narodzenia, towarzyszy przede wszystkim otwartość serca na przyjęcie przychodzącego Pana.

Okres Adwentu będzie stawiał przed nami wielu ludzi, którzy charakteryzowali się głęboką wiarą i gotowością na spotkanie Syna Człowieczego. Jednym z nich był św. Jan

Chrzcziciel, który już w łonie swej matki, św. Elżbiety okazał uległość działaniu Ducha Świętego. Duch nappełnił jego ojca Zachariasza (Łk 1,67) oraz jego matkę Elżbietę (Łk 1,41). Sam Jan Chrzcziciel prowadzony poruszeniem Ducha Świętego wzywał do gotowości na przyjście Mesjasza i udzielał chrztu nawrócenia (Łk 3, 15-21). To właśnie wówczas, nad rzeką Jordan, Jan otrzymał łaskę ujrzenia Ducha Świętego zstępującego na Jezusa. Usłyszał wówczas jakże ważne słowa: „Tyś jest mój Syn umiłowany, w Tobie mam upodobanie” (Łk 3,22). Św. Jan Chrzcziciel dobrze spełnił swoją misję, działając w mocy Ducha Świętego i ukazując ludziom Baranka Bożego – Zbawiciela świata (J 1,29).

Niezwykłą uległość Duchowi Świętemu okazała Najświętsza Maryja Panna. Jako członkini narodu wybranego oczekiwała na spełnienie się obietnic i na przyjście Mesjasza. Przeżywała więc swoistego rodzaju adwent, całym sercem będąc otwartą na głos Boga. Oczekiwanie to zostało zwieńczone w tajemnicy Zwiastowania obietnicą zstąpienia Ducha Świętego na Maryję, a moc Najwyższego sprawiła, że Syn Boży stał się człowiekiem. Św. Jan Paweł II w encyklice *Dominum et vivificantem* określił to w sposób niezwykle trafny: „poczęcie i narodziny Jezusa Chrystusa są największym dziełem, jakiego dokonał Duch Święty w dziejach stworzenia i w dziejach zbawienia” (DV 50). Matka Najświętsza zapewne przez całe swoje życie kontemplowała tę tajemnicę Trójjedynego Boga.

Wpatrując się w adwentowych bohaterów wiary, szczególnie w Maryję i św. Jana Chrzcziciela, uczmy się od nich otwartości na Ducha Świętego. Rozpoczynamy dziś nowy rok duszpasterski, który skłania nas do pogłębienia prawdy o Duchu Świętym i bogactwie Jego darów. Bez Ducha Świętego, posłanego przez Ojca i Syna, pochodzącego od Nich przez tchnienie miłości, nie jesteśmy w stanie nic zrobić, nie możemy się też zbawić. To Duch Święty, jak uczy Katechizm Kościoła Katolickiego „przez swoją łaskę wzbudza naszą wiarę i udziela nowego życia, które polega na tym, abyśmy znali jedyne prawdziwego Boga oraz Tego, którego posłał Jezusa Chrystusa” (KKK 684). Życie ziemskie Jezusa i Jego misja dokonały się w całkowitym zjednoczeniu z Duchem Świętym.

Nowy program duszpasterski, kontynuując refleksję nad sakramentami inicjacji chrześcijańskiej, skłania nas do pogłębienia prawdy o Duchu Świętym i bogactwie Jego darów. W tajemnicę obecności Ducha Świętego w naszym życiu zostaliśmy włączeni w sakramencie chrztu świętego, a umocnienie naszego związku z Trzecią Osobą Trójcy Świętej nastąpiło w sakramencie bierzmowania. Tegoroczne hasło: „Jesteśmy nappełnieni Duchem Świętym” (por. Dz 2,4), winno stworzyć dla nas, wiernych, kapłanów, osób konsekrowanych, formatorów, liderów ruchów, wspólnot i stowarzyszeń katolickich, duszpasterską szansę zmierzającą do bardziej świadomego odkrywania obecności Ducha Świętego działającego w naszym życiu. Okazuje się bowiem, że pomimo otrzymanych podczas bierzmowania darów Ducha Świętego, bardzo często pozostają one niezauważone lub niewykorzystane we wspólnocie wiary.

Pomocą w odkrywaniu Osoby i darów Ducha Świętego będą rozważania tekstów adoracyjnych, homilii, katechez parafialnych oraz nabożeństw liturgicznych, czy wreszcie propozycje rekolekcji przeżywanych przed sakramentem bierzmowania dla młodzieży. Warto też zapoznać się z inicjatywą rekolekcji, odwołującą się do tematyki roku duszpasterskiego, skierowaną szczególnie do animatorów i liderów grup parafialnych. Dobrze byłoby również, abyśmy - kontynuując ubiegłoroczny zamysł - podjęli refleksję nad naszą relacją z Duchem Świętym podczas rekolekcji ewangelizacyjnych, dzięki którym orędzie o działającym Bogu dotrze do wszystkich wiernych. Niech rekolekcje te staną się piękną kontynuacją ubiegłorocznego roku duszpasterskiego i przyczynią do pogłębienia naszej wiary oraz większej uległości natchnieniom Ducha Świętego.

Wyrażam serdecznie podziękowanie wszystkim kapłanom, osobom życia konsekrowanego i wiernym świeckim, którzy z entuzjazmem wiary podjęli realizację wezwania „Idźcie i głosście”.

Dzięki Waszemu zaangażowaniu apostołskiemu, mogliśmy bardziej świadomie i owocnie przeżywać rekolekcje ewangelizacyjne. Wyrażam wdzięczność za ożywienie wszelkich inicjatyw duszpasterskich, w szczególności wspierających misje.

Bardzo proszę wszystkich duszpasterzy o włączenie się całym sercem do niezwykle ważnego procesu formacji kapłańskiej, która obejmuje życie każdego, niezależnie od pełnionej funkcji. Wszystkich, a zwłaszcza liderów organizacji i ruchów katolickich, proszę o sięgnięcie po materiały formacyjne i włączenie się w inicjatywy mające miejsce w naszej Archidiecezji.

Szczególnie ważnym tegorocznym zadaniem, spoczywającym nie tylko na duszpasterzach, ale również na rodzicach i rodzicach chrzestnych, niech będzie solidne przygotowanie kandydatów do bierzmowania. Niech katecheza szkolna i parafialna będzie ubogacona o dobrze przeżyte rekolekcje zamknięte, pozwalające na świadome i refleksyjne przeżycie tego sakramentu. Niech owocuje on głębszym zakorzenieniem dziecięstwa Bożego, zjednoczeniem z Chrystusem, naszym Panem i Zbawicielem, udoskonaleniem związku w Kościele oraz stałym kierowaniem się mocą Ducha Świętego w rozwijaniu i obronie wiary (por. KKK 1303; 2044).

Niech w tym Adwencie i całym roku liturgicznym, nasze wspólnoty diecezjalne i parafialne staną się podobne do pierwotnego Kościoła, zgromadzonego w Wieczerniku wraz z Maryją, oczekującego w duchu wiary i modlitwy na spełnienie obietnicy i dary Ducha Świętego. Trzeba nam, za ich przykładem, powrócić do wieczernika naszych świętyń, wspólnot żywego Kościoła i naszych domowych spotkań modlitwy, gdzie zjednoczeni jednomyślnie będziemy przywoływać mocy Ducha Świętego. Uległość Jego natchnieniom i rozwijanie Jego darów niech doprowadzi w naszym życiu do pojawienia się owoców Ducha: „miłości, radości, pokoju, cierpliwości, uprzejmości, dobroci, wierności, łagodności, opanowania” (Gal 5,22-23).

Módlmy się wraz ze św. Janem Pawłem II o dary Ducha Świętego:

Duchu Święty, proszę Cię

o dar Mądrości do lepszego poznawania Ciebie i Twoich doskonałości Bożych,

o dar Rozumu do lepszego zrozumienia ducha tajemnic wiary świętej,

o dar Umiejętności, abym w życiu kierował się zasadami tejże wiary,

o dar Rady, abym we wszystkim u Ciebie szukał rady i u Ciebie ją zawsze znajdował,

o dar Męstwa, aby żadna bojaźń ani względy ziemskie nie mogły mnie od Ciebie oderwać,

o dar Pobożności, abym zawsze służył Twojemu Majestatowi z synowską miłością,

o dar Bojaźni Bożej, abym lękał się grzechu, który Ciebie, o Boże obraża.

Na owocne przeżywanie Adwentu oraz radosne świętowanie Tajemnicy Wcielenia, a także na trud realizacji nowego programu duszpasterskiego, z serca błogosławię.

† Adam Szal
Arcybiskup Metropolita Przemyski